

Gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvikrat. Namenjen sem bil že mnogokrat, a vedno sem odlagal, ne da mi pa miru; zato Vam hočem opisati izlet s svojim očetom v prelepo prirodo:

Bilo je prekrasno poletno jutro. Odšel sem z očetom na Pohorje. Hitro sva šla navzgor. Prehitela sva tri duhovnike, ki so počasi plezali. Eden izmed njih je bil znanec mojega očeta. Prišli smo na vrh Pohorja, kjer je stal stolp. Šli smo na stolp, skaterga je bil prekrasen razgled. Čez pol ure smo se zopet vrnili s stolpa. Duhovniki so šli navzdol, jaz in oče pa navzgor. Bilo je že poldne. Hotela sva iti k sv. Arehu, a nisva našla prave poti. Stemnilo se je. Oče spleza na visoko drevo, da se prepriča, kje je sv. Arh. A ne opravi nič. Čez noč sva hotela spat v gozdu. Šla sva nekaj časa dalje, kar zagledava lučco. To je bil sv. Arh. Vesela greva k lučki. Ostala sva dva dni na gorovju. Tretje jutro sva se odpravila na pot. Zvečer prideva domov, ko so že vsi spali. Trudna sva bila in lačna. Ko smo povečerjali, smo šli vsi še enkrat spat. Tak je bil najin izlet. Prosim, dajte to v svoj kotiček!

Pozdravlja Vas

Vojteh Jager,
učenec v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Vojteh!

Tvoja pot na Pohorje je bila zanimiva. Skoro smem trditi, da Ti je zbudila toliko zanimanja, da pojdeš zopet uživati prekrasni razgled z onega stolpa.

Na gore, na gore,
na strme vrhé,
tja kliče in miče
in vabi srce!

*

Moje potovanje o binkoštnih počitnicah.

V nedeljo smo vstali ob 5. uri zjutraj in se pripravili na vlak. Ob 6.15 smo že

oddrdrali z Vidma po železnici v Sevnico. Od tukaj smo peš mahnili na Lisco. Hodili smo mimo lepih sel s čednimi slovenskimi imeni. Lisca je 947 m visoka gora v bližini Zidanega mostu. Na vrhu je Jurkova koča. Jurko je znani nadučitelj v Razborju in prijatelj planinstva. Malo pod vrhom je podružna cerkva z meznarijo. Opoldne smo krenili z Lisce v Jurklošter. Jurklošter je stara vas sredi gozda. V tej vasi je bil svoje dni imeniten samostan v gradu, ki še sedaj stoji. Ker smo hodili že 7 ur, smo bili utrujeni, ustavili za ta dan hojo in prenočili v tej vasi. Drugi dan smo odšli naprej proti Laškemu trgu. Pot je držala navzgor do Sv. Lenarta; to je pa jako lepa župnija v tem kraju. Od tukaj smo imeli lep razgled in uživali krasoto božje prirode. Lahkih nog smo odšli navzdol proti Laškemu trgu. Lep trg je to. Dičijo ga lepe hiše, tvornice, umetno kopališče s krasnim parkom. Opleta ga bistra Savinja, v kateri smo svoje trudne ude okrepčali. Ko smo še obiskali ondotno cerkev, smo odkorakali dalje proti Rimskim toplicam. Pod pekočim solncem je hoja presedala meni in mlademu tovarišu. Krasota svetovno znanih toplic pa je naju zopet oživila. Na duhu in telesu pokrepčani smo lahko čakali na vlak, ki nas je hitro popeljal iz lepe Savinjske doline in nič manj prijazno Savsko ter v Krško, kjer smo doma. Za ta lepi izlet sem jako hvaležen svojemu očetu, ki me je bil vzel s seboj.

Svetko Lapajne.

Odgovor:

Ljubi Svetko!

Prav vesel prijavljam Tvoj potopis z željo, da bi z enako radostjo uživali krasoto slovenske zemlje vsi moji mladi prijatelji, ki jo — žal — dostikrat ogledujejo z — zavezanimi očmi! Da bomo prav ljubili in cenili svojo domovino, jo moramo spoznavati. Spoznavamo pa jo najbolj in najlažje, ako potujemo in si neizbrisno v spomin vtisnemo njeno očarujočo lepoto.

Dragi gospod Doropoljski!

Kadar dobim „Zvonček“, preberem najprej Vaš kotiček. Pa tisto mi jako ugaja: Krtača, Muren in Duda. Sedaj se mi spet dva zoba majeta, hvala Bogu, da sta zadnja. Mamica pravi, da jih moram zdreti, preden pride papa iz Beograda, če ne, mi jih naveže papa na močno nit, pa vun potegne. Potem nesem zob v skrit kotiček, pa mi miš prinese zanj desetico, zob pa vzame. Jaz bi rad vedel, če prinese tudi drugim otrokom. V šoli sem že otrokom povedal, eden je moral čakati dva dni, drugi so se pa smejali.

Jaz sem star že 8 let, moj bratec Miloš pa 6. Pravi, da bo v „lesen“ hodil v šolo, mi se mu pa smejemo. Fani pa pravi, da bo moral iti v gozd, pa bo lesen! Zbogom, gospod Doropoljski!

Prosim, odpišite mi!

Julij Vrbič,
Dolenje Karteljevo.

Odgovor:

Ljubi Julij!

No, kako je z zobom? Ali Ti je miška že prinesla drugega? Kako je z drugimi otroki, tega ne vem. Naj Ti sami povedo! — Tvoj bratec pač še ne zmore gladke govorice, zato mu je jesen toliko kakor lesen, a vaša Fani mu mora nekoliko ponagajati, da je malo veselja v hiši.

Dragi g. Doropoljski!

Že drugič Vas nadlegujem s pismom. Prvič sem Vam pisal okrog novega leta 1919. Takrat sem bil bolan, zato Vam je pisala moja mamica.

Srčno se Vam zahvaljujem za ljubeznivi odgovor v „Zvončku“ 3. in 4. števil. 1. 1919! Prejel sem ga na dan svoje težke operacije. Mamica mi ga je brala, a sem bil še ves omoten od narkoze; drugi dan sem ga šele razumel. Zdrav še nisem popolnoma, a sem prosil mamico, da bi šel v šolo, in sicer v realko.

Spomladni sem izbral iz „Zvončka“ igri „Klepetavi Miček“ in „Kaznovani šaljivec“, kateri (igri) sem potem učil sosedove otroke. Čez 8 dni smo pa že igrali. Vstopnine smo dobili 32 K 70 vin., ki smo si jih razdelili.

H koncu še pesemco, ki sem jo zložil sam. Glasi se:

Mladi vojak.

Mi majhni smo vojaki še,
a sučemo že sabljice;
imamo tudi bobnarija,
ki nam na boben ropota.

Zdaj na sovražnika vsi v boj
le urno idite z menoj!
Sedaj pogum, hrabrost velja,
in v boj nas kliče Srbija!

Že res da trnje je samo,
po katerem zdaj še sekamo.
Kdor hoče biti vrl vojak,
naj vadi zgodaj že se vsak!

Zložil sem več pesemc. Ako Vam je všeč, Vam drugič pošljem še katero. Prosim, ako bi natisnili to moje pismo v svojem kotičku.

Pozdravlja Vas

Vaš vdani

Vladko Babnik
v Dravljah pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Da se je le s Tvojim zdravjem na bolje obrnilo! Ob materini skrbi se gotovo popolnoma pozdraviš. Bog daj, da bi se to kmalu uresničilo! — Prav je, da prirejaš s svojimi tovariši gledališke predstave, a lepše bi bilo, da vstopnino porabite v dobrodelne ali narodne namene. Na ta način združiš prijetno s koristnim. Oglasi se zopet in uvažuj moj nasvet!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi meni je mama naročila „Zvonček“. Prav rad ga čitam. Najbolj mi ugaja povest o Sv. treh kraljih in pa Vaš kotiček. Zato Vas prosim, da tudi mene sprejmete med koticarje. Star sem 7 let. Letos pridem v 3. razred. Moj atek je nadučitelj, mama pa učiteljica.

Srčno Vas pozdravlja

Boris Kožuh,
učenec v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Boris!

Evo — že stojiš v vrsti mojih vrlih koticarjev! Stoj čvrsto, drži se dobro, da nam ostaneš zvest do konca dni! Ker Ti je moj kotiček tako všeč, pa še večkrat pokukaj vanj!

*

Dragi g. Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Stara sem 12 let in imam še desetletnega brata. Živelj smo poprej v Trstu. Ko so Lahi zasledili Trst, smo prišli z očetom v Radgono. Sedaj smo se morali preseliti v Gornjo Radgono. Moj brat in jaz hodiva v

šolo pri Sv. Petru. Učimo se v šoli tudi cirilice, kar nas veseli! Kadar bom bolje znala cirilico, Vam bom pisala, če boste zadovoljni. Tukaj mi jako ugaja. Upam, da sem prav rešila uganko: Kaj nam pripoveduje ura? Ura nam pripoveduje: „Kar časa zamudiš, ga vekomaj zgubiš.“

Srčno Vas pozdravlja

Štefanija Kepnikova.

Odgovor:

Ljuba Štefanija!

Kadar se cirilici docela priučiš, kar piši mi v njej, da vidim, kolik je Tvoj napredek. — Uganko si pravilno rešila. Ta objava naj velja, kakor da si vpisana med rešilci.

Dragi g. Doropoljski!

„Zvonček“ mi jako ugaja, letos ga imam že drugo leto naročenega. V letošnjem mi najbolj ugaja „Koncert v gozdu“. Vsakokrat pogledam pisemca, ki Vam jih pišejo Vaši koticarji. Tudi jaz želim, da bi me sprejeli v svoj kotichek.

Presrčno Vas pozdravlja nova prijateljica „Zvončka“

Jerica Frelíhova
v Brezjah.

Odgovor:

Ljuba Jerica!

Tvoji želji s tem ustrezam in Te uvrščam med svoje ljube koticekarje. Od Tebe je odvisno, ali boš večkrat čitala svoje ime na tem mestu. Saj razumeš, kaj hočem povedati.

Gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo. Naročen sem na „Zvonček“. Hodim v šolo v Bilčovsu, skoro 1 uro daleč. Doma sem v Velinji vasi na levem bregu Drave. Na drugi strani Drave je Št. Janž v Rožu, nad nami na gorah je Kotmara ves. Letos je mirno pri nas, lani je bila vojna v Rožu. Po božiču lansko leto so Nemci zasedli ves Rož, aprila so ga jim naši hoteli iztrgati. Pa so bili preslabi. Najprej so naši zasedli nekaj vasi v Rožu, kakor Št. Jakob in Št. Janž, in mala četa Jugoslovancev se je pri nas pri Velinji vasi prepeljala čez Dravo. Prišli so do humperškega gradu. Tam so se morali obrniti, ker je bilo Nemcev preveč. Več naših je bilo ranjenih, pa so še srečno prišli do Drave in so se prepeljali nazaj na desno stran. Samo eden je

bil tako ranjen, da ni mogel naprej. Nemci pridejo do njega, naš vojak jih prosi vode. Eden mu pravi: „Tu imaš vodo!“ in ga ustrelji v glavo. Otvezli so ga za noge in ga po zemlji vlekli v Kotmaro ves. Ves obraz je imel krvav, opraskan in umazan od zemlje. V Kotmari vasi so ga pokopali. Tudi drugod so Nemci morili naše ranjence in ujetnike. V Šmarjeti v Rožu so ubili in ustrelili več naših oficirjev, ki so jih ujeli. Povsod so plenili in kradli. Nemci so rekli, da je moj oče prepeljal Jugoslovane čez Dravo, in so ga zaprli. Zaprli so veliko Slovencev, več kakor 300 in so jako grdo z njimi ravnali. Zmerjali so jih, pljuvali vanje, tepli so jih in jim dajali slabo hrano. Sele Srbi so pregnali Nemce iz naših krajev. Veseli smo, da nismo več pod Nemci. Zdaj bomo imeli glasovanje, in ko zmagamo, bomo za vedno v Jugoslaviji. Živio Jugoslavija! —

Pozdravlja Vas

Franc Seher,
učenec v Velenji vasi, Koroško.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Priobčujem tvoje zanimivo pismo, ki nam jasno kaže divjaško nprav naših sovražnikov. Njihova moč se nagiblje h koncu — naša svoboda se dviga v zlateg ognju narodnega vstajenja! Tvoje pismo ostane za vse čase dokaz, s kako krutostjo in sirovostjo so hoteli Nemci ugonobiti naš jugoslovanski Korotan. Hoteli so ga, a ga niso in ga ne bodo!

Ljubi gospod Doropoljski!

Naročila sem „Zvonček“. Željno sem ga pričakovala. Berem ga rada. Tudi moj brat Ivo rad posluša lepe povesti, ki jih čitam v „Zvončku“. Najbolj všeč je nama povest „Miklavž in Miklavžek“. Jaz rada čitam. Pa tudi pojem rada. Najljubše so mi jugoslovanske pesmi.

Lepo Vas pozdravlja

Anica Rutarjeva,
učenka II. razreda v Mirni peči.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Veseli me, da „Zvonček“ ustreza Tebi in Tvojemu bratu. „Miklavž in Miklavžek“ je res zabavna povest. Mislim, da Ti tudi današnja številka ponuja dovolj lepega in mikavnega gradiva.

Dragi gospod Doropoljski!

Prosim, ako dovolite, da se še jaz seznanim z Vami. Star sem 8 let in hodim v 2. razred v Mariboru. „Zvonček“ jako rad prebiram in komaj pričakujem naslednje številke.

S spoštovanjem

Boris Kranjc.

Odgovor:

Ljubi Boris!

Prav vesel sem novega znanstva s Teboj. Pa tudi Tvojega brata Dušana vabim v svoj krog. Priobčujem njegovo sličico in upam, da mi še kaj sličnega pošlje. Povej mu to tiho na uho!

Prosim, ako priobčite to sliko, ki jo je narisal moj brat Dušan.

Pastirček.

Za velikimi gozdovi,
tam za lepimi lesovi,
daleč zadaj se nekje
bele pasejo ovčé.
In vesel pastirček mlad
vse ovčice ima rad;
žvižga, radostno prepeva,
da od gorskih sten odmeva;
vriska in si rož nabira
kraj penečega se vira.
Ko za goro dan zaide,
z ovčami pastir odide.

Svetozar Ilešič.

DOMOVINA, VEDNO MISLIM NATE
IN NA NEOSVOBOJENE BRATE!

